

РЕШЕНИЕ

№ 2266

гр. София, 19.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9216** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мариана Маркова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

С решение № 2205/16.06.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по н.а.х.д. № 18020/2024 г. е потвърдено НП № 24-4332-029051 от 27.11.2024 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР, с което на И. М. Т. за нарушения по чл. 40, ал.1 ЗДвП и чл.123, ал.1, т.3, б.„в“ ЗДвП и на основание чл. 183, ал.2, т.11 и чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП са наложени наказания „глоба“ в размер на 20 лева, „глоба“ в размер на 100 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за 3 месеца.

Решението е обжалвано от наказаното лице с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и за отмяната на процесното НП и в тази част. Твърди се, че по делото не са представени доказателства, установяващи, че участниците във верижното ПТП са трима.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението, поради постановяването му в нарушение на закона. Поддържат се доводи, че нарушението по чл.123 ЗДвП е несъставомерно от субективна стръна, тъй като касаторът не е разбрал, че е реализирал удар с автомобила на св. С., поради което и за него не е било налице задължение да остане на място и да установи щетите. Изложени са твърдения, че ПТП е настъпило и в резултат на действията на другия водач – св. С., която възприемайки светлините за заден ход на автомобила на касатора, не е предприела спиране или изчакване. Изтъква се, че не е изяснен безспорно

механизмът на настъпване на ПТП, тъй като св. С. е изместила своя автомобил след ПТП и едва тогава са пристигнали полицейските служители. Отражено е, че е налице разминаване в описанието на фактите в протокола за ПТП и в АУАН. Изложено е, че в АУАН и НП не е направено пълно описание на елементите от състава на вменените административни нарушения, както и липсва отбелязване дали от ПТП са настъпили имуществени вреди. При тези съображения се моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да отмени НП. Моли за присъждане на разноски.

В съдебно заседание, касаторът се представлява от адв. П., който моли за уважаване на жалбата и отмяна на решението на СРС. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответникът, в постъпил отговор на касационната жалба, чрез юрк. П. изразява становище за нейната неоснователност и моли за нейното отхвърляне. Моли за присъждане на разноски за касационната инстанция. Прави възражение за прекомерност.

В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за основателност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила. Въз основа на установената фактическа обстановка е направил изводи, които настоящият касационен състав споделя.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 2205/16.06.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по н.а.х.д. № 18020/2024 г., с което е потвърдил НП № 24-4332-029051 от 27.11.2024 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР. За да потвърди оспореното пред него НП, СРС е приел, че И. М. Т. е извършил нарушенията, за които е издадено НП.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

За да потвърди НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Отражено е, че допуснатата нередност в АУАН с вписването като свидетел на другия участник в ПТП и пострадал, който е заинтересован от изхода на производството, е от категорията на посочените в чл.53, ал.2 ЗАНН, според която НП се

издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е сутановено по безпорен начин извършването на нарушението, самоличността на извършителя и неговата вина, и не е самостоятелно основание за отмяна на НП. Посочена е дата на извършване на нарушението, налице е пълно, ясно и точно описание на нарушението в АУАН и НП. Прието е, че нарушението е индивидуализирано в достатъчна степен, поради което не е налице нарушаване на правото на защита на нарушителя.

При напълно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразния извод, че касаторът е извършил нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба, преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. Ал. 2 на посочената норма регламентира, че по време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. Съобразно разпоредбата на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП „Пътнотранспортно произшествие“ е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети.

От писмените и гласните доказателства, събрани при въззивното разглеждане на делото се установява както механизма на извършеното нарушение, така и че то е извършено от наказаното лице. Фактът на удара е достатъчно доказателство, че преди да започне движение назад, водачът не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението. При това положение, в случаи от категорията на процесния, за да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на водача на превозното средство по чл. 183, ал. 2, т.11 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.) достатъчно е същият преди да започне движение назад, не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението, в резултат на което, поради движението му на заден ход, е станал причина за възникване на пътно-транспортно произшествие.

Установеното по надлежния ред нарушение на чл. 40, ал. 1 от ЗДвП, правилно е подведено под приложимата санкционна разпоредба на чл. 183, ал.2, т.11 ЗДвП. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението (12.09.2024 г.) разпоредба на чл. 183, ал. 2, т.11 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 67 от 04.08.2023 г.) и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е наложил административното наказание глоба от 20 (двадесет) лева, чийто размер е фиксиран в закона.

Законосъобразен е и изводът на въззивния съд, че касаторът е извършил и нарушението по т. 2 на НП - чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП. Съгласно сочената за нарушена разпоредба на [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП](#), водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания. В конкретния случай безсъмнено е установено, че касационният жалбоподател е напуснал местопроизшествието, без да изпълни задължението си по [чл. 123, т. 3, б. „в“ ЗДвП](#) да уведоми съответната служба за контрол на МВР, като водач, който е участвал в ПТП, от което са причинени само имуществени вреди, при положение че между него и другия водач не е имало съгласие за причините за настъпването му. Нанесените на л.а. „Тойота“, с

рег. [рег.номер на МПС] имуществени вреди са били видими и са описани в приетия като доказателство по делото протокол за ПТП, който е официален документ по смисъла на чл.93, т.5 НК (приложим съобразно чл.85 ЗАНН).

Установеното по надлежния ред нарушение на чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП, правилно е подведено под приложимата санкционна разпоредба на чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП. Спрямо действащата към момента на извършване на нарушението (12.09.2024 г.) разпоредба на чл. чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ ЗДвП (ред. ДВ, бр. 9 от 26.01.2017 г.) и в съответствие с чл. 27 ЗАНН, административният орган е наложил административното наказание глоба от 100 (сто) лева, чийто размер е в близост към минималния и „лишаване от право да се управлява МПС“ за 3 (три) месеца, чийто размер е средния.

В конкретния случай за така наложените за нарушението по [чл. 123, т. 3, б. „в“ от ЗДвП](#) наказания глоба над минималния размер и лишаване от правоуправление в средния размер, предвидени в разпоредбата на [чл. 175 от ЗДвП](#), административнонаказващият орган не е посочил никакви аргументи за тези размери. Вземайки предвид обществената опасност, тежестта на извършеното нарушение и нанесените щети, които са минимални, настоящият състав приема, че неговата обществена опасност не се отличава от обичайната за нарушения от този вид. При тези факти е следвало да бъде наложено наказание в минималния установен в закона размер, а именно 50 (петдесет) лева, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 (един) месец, което напълно съответства на характера и интензитета на нарушението. Като е наложил наказание в размер от 100 (сто) лева и лишаване от правоуправление за 3 месеца, наказващият орган е допуснал прекомерност и необоснованост на наложеното наказание, което следва да бъде намалено до минималния размер от 50 (петдесет) лева, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 (един) месец с аргументите, изложени по-горе.

Горните изводи мотивират настоящата касационна инстанция да отмени обжалваното решение в частта, с която е потвърдено наказателно постановление № 24-4332-029051 от 27.11.2024 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР в частта, с която на И. М. Т. е наложено наказание глоба в размер на 100 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на [чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП](#), като вместо него постанови друго, с което да измени наказателното постановление в тази част, като намали размера на същата от 100 (сто) лева на 50 (петдесет) лева и срока на лишаване от право да управлява МПС от 3 (три) месеца на 1 (един) месец.

С оглед изхода на делото, на касатора не се дължат разноски.

С оглед изхода от спора на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 (сто и тридесет) лева на основание чл.27е от НЗПП, издадена на основание чл.37, ал.1 от ЗПП, тъй като делото не представлява фактическа и правна сложност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2205/16.06.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по н.а.х.д. № 18020/2024 г. В ЧАСТТА, с която е потвърдено НП № 24-4332-029051 от 27.11.2024 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР в частта, с която на И. М. Т. е наложено наказание глоба в размер на 100 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП и вместо него

ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 24-4332-029051 от 27.11.2024 г., издадено от Началник група, отдел „Пътна полиция“ в СДВР в частта, с която на И. М. Т. е наложено наказание глоба в размер на 100 (сто) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП, като НАМАЛЯВА размера на наложеното наказание „глоба“ на 50 (петдесет) лева и и лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец.

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2205/16.06.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6-ти състав по н.а.х.д. № 18020/2024 г. в останалата част.

ОСЪЖДА И. М. Т., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място],[жк], вх.Б, ет.5, ап.35, да заплати на СДВР, сумата от 66,47 евро (с левова равностойност 130 лева), представляващи разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.